

stiller — idetmindste saavidt jeg forstod ham — at der var Sandsynlighed for, at Loven uden videre kunde gaae igjennem en forste, anden og tredie Behandling, derefter vedtages i det andet Thing og deraf oversendes til Regjeringsringen. Jeg veed nu ikke, om den ærede Forslagsstiller, efter Alt hvad der senere er udtalt, endnu er af den Formening, at den saa let skulde løbe igjennem alle Instanser, thi efter hvad han sidst yttrede igaar, forekommer det mig, at han forudsatte, at det var sandsynligt, at Lovforslaget iaar ikke erholdt Lovkraft, og at det var meget tvivlsomt, om det iaar nød nogen videre Fremme, og det fornøier mig meget at høre, at det ærede Medlem synes at antage, at det med Hensyn til Sagens egentlige Realitet ikke gjorde videre, men at den kunde henstaae et Aarstid endnu. Jeg mener, at Loven i sin nærværende Skikkelse, saaledes som den blev vedtagen ved 2den Behandling paa forrige Session, og altsaa skulde være gaaet over til 3die Behandling, er af en saadan Natur, at den kan give Anledning til særdeles mange Spørgsmaal. Selv om man møder Loven med velvilligt Sind, til at ville gjøre, hvad der staaer i Gens ringe Magt, til at fremme det Gode, som Loven tilsigter, er det dog slet ikke let at gaae ind paa de Anskuelser, Loven søger at gennemføre, saameget mindre som der, da den forrige Gang her blev behandlet, ingenlunde var saa udeelte Mening for, hvorledes Lovforslaget burde være, naar det ophøiedes til og udkom som Lov, at der dert ligger nogen sær Dpfordring for noget Medlem af Thinget, han være ny eller ældre, til uden videre at sige: Ja og Amen! og lade den passere. Vel er nemlig det oprindelige Lovudkast blevet prøvet med megen Alvor, men hverken alle de, der specielt vare udnævnte til dets Prøvelse, eller de, som her i Salen have udtalt deres Mening, have eenstemmigen og med rigtig Tillid samt Fortrosthing vedtaget eller anerkjendt Lovforslaget. Det Udvalg, som var nedsat, bestod af mange agtede og dygtige Mænd, men deelte sig i Majoritet og Minoritet, — i en større Fleerhed og et Mindretal i Minoriteten samt i dissenterende Vota; — det er saa langtfra, at man kan sige, at, hvad der produceredes, var Noget, der frembares

med Frimodighed og fuld Fortrosthing af Mænd, der havde prøvet, hvad Lovforslaget indeholdt, eller at det som et overmaade vigtigt Udviklingsstrin anbefalede til Antagelse; det er saa langtfra, at en almindelig Stemning eller idetmindste en til Eenstemmighed grændsende Majoritet derfor var fremkommen her i Salen, eller viste sig ved de endelige Afstemninger, at der er al Anledning og Dpfordring til, alvorligt at overveie, om Lovens Indhold virkelig er, som det bør være.

Forsaavidt man desforuden — og det er vel Noget, en Folkerepræsentant ikke ganske tør overse — vil see hen til den Stemning, der ved Lovudkastet, saaledes som det foreligger, er bleven tilveiebragt i Folket, saa troer jeg heller ikke, at man, naar man skal tale efter sin inderlige Overbeviisning — og det er dog den eneste Lov, man rettelig har at følge — tør udtale det, som sin Erfaring, at Loven eller rettere Lovudkastet har gjort et godt og beroligende Indtryk paa Folket, ligesom jeg ogsaa maa formene, at der iblandt dem, der i det Hele harmonerede med Loven, dog vare Enkelte, der dissenterede med Hensyn til visse og vigtige Punkter. Harde der nemlig ikke været et Navn, som, hvor der er Tale om udmærket Retssyndighed, Retsskærplighed og Folkefrihed, har en god Klang, jeg mener den høitærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (J. E. Larsen), der virkede saameget for Loven, havde der ikke været et Navn, som paa dem, der ikke vare meget indviede i denne Sag eller havde Tid og Leilighed til at gennemtrænge den, har maattet udøve en stor Indflydelse, saa havde den ikke vundet nær saamegen Tillid, som den havde; thi man saae den store Fare, som er forbunden med denne Foranstaltning, saalange det ikke er klart givet, at Nødvendigheden kræver at give en Lov, der indeholder Lovang over retmæssig Egen-dom, idet dette Lovforslag er af det Slags Love, som altid bør gives med en høj Grad af Betænkelse. Først, naar der er en levende Anerkjendelse af, at Almeenvellet fremmes ved en saadan Lov, var den paa sin rette Plads, men det er min bestemte Overbeviisning, at en almindelig Anerkjendelse hos Folket af, at Fæstets Dvergang til Selveie retfærdigen kun